

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Düh és nyugalom

Férfiasan bevallom, hogy ma nagyon bolond voltam. Miért is, kérdezhetitek, hisz általában mindenki elmondhatja ezt.

Kielégítve kíváncsiságotokat, elmondom.

Úgy kezdődött, hogy a postára kellet mennem, mert voltak csekkek, amiket be kellett fizetnem.

Ezen már nem dühögtem, hisz ez minden hónapban így van.

Viszont volt a csekkek közt egy olyan, amit kézzel töltöttem ki, mert nem nyomtatták rá a nevet és az összeget. Ez egy ötszázforintos csekk volt. A postás nézte, forgatta, beírta róla az adatokat a számítógépbe, csóválta a fejét, majd megszólalt. Tudjátok mit mondott, hogy adjam oda a személyigazolványom. Mondjam meg az adataimat, ami az igazolványon is rajta volt, de még ki is kérdezte, nehogy más tollával ékeskedjek! Azt hittem, rosszul hallok. Forrt az agyvizem!

Amin ezeket fizettem be a Nemzeti ennek - annak, azzal nem volt gond, csak ezzel a szerencsétlen kézzel kitöltött ötszázforintos, sárga papírral.

Mikor megkérdeztem erre miért van szükség, megkaptam a választ.

A pénzmosás és terrorizmus finanszírozásával kapcsolatos törvényt kezdte emlegetni válaszában a postai alkalmazott.

Hüledezve kérdeztem, hogy most szórakozik velem, vagy mi? Hisz nincs április elseje, hogy bolondozzon velem. Mert akkor is túl erős lett volna ez a válasz.

Ha azt mondja, menjek a Hangya boltba és vegyek gereblyemagot, jobban elfogadtam volna, mint ezt a

választ.

Mondtam is azonnal, hogy hívhatja a rendőrséget, mert bizony én már beleestem a pénzmosás bűnébe! Sajnos még egy húszezrest is kimostam. Nem beszélve arról a négy vagy öt ezresről. Ám a postáskisasszony nem értette, miről beszélek, inkább hangsúlyosan megkért az adataim bediktálására és arra, hogy adjam át az igazolványom, különben nem áll módjában a kért tranzakciót elvégezni.

Akkor kezdett rángatózni a szemem, mert úgy gondoltam, hogy ötszáz forint csekken történő befizetése még nem tranzakció. Én valamikor úgy tanultam, hogy a tranzakció az nem más, mint főleg nagyobb szabású pénz- vagy bankügylet, művelet.

De már semmin nem csodálkoztam. Igazolványom átadtam, adataim bediktáltam, és mindezek után végre sikerült befizetnem azt a nyomorult összeget.

Hazaérve dühösen vetettem le a kabátom, csizmám és ültem bele a fotelbe.

Bekapcsoltam a rádiót, hogy valami zenét keressek, amitől meg tudok nyugodni. Ahogy tekertem a keresógombot, egy mondat ütötte meg a fületem.

Tibetben a lélek...

Itt megálltam, és nem kerestem tovább zenét.

A beszélő hölgynek már a hangja is megnyugtató. Mikor pedig az imamalmokról kezdett beszélni, eszembe jutott, hogy én is voltam a zalaszántói Béke sztúpánál.

Tovább figyeltem a rádióműsort, és megmagyarázhatatlan nyugalom és béke áradt szét bennem. Feledtem mindent, és a halk csengettyűk hangjától el is szenderedtem.

Mikor felébredtem, olyan érzésem volt, mintha az én lelkem is Tibetben járt volna a csodákkal átszőtt sztúpák világában. Boldog voltam.